

Ačkoli byl první dodatek schválen již roku 1791, svoboda projevu nebyla až do 1. světové války sama o sobě předmětem ústavního sporu. Otázky ochrany občanských práv stojí zpočátku stranou pozornosti Nejvyššího soudu, neboť podmínky a úroveň tehdejšího společenskopolitického života ani neposkytovaly možnosti, aby byly vytyčovány.

Právě po 1. světové válce vzniklo v USA množství doktrín, které nějakým způsobem ospravedlňovaly omezení svobody projevu. Vývoj jednotlivých doktrín týkajících se svobody projevu lze rozdělit do tří etap.¹⁸⁸

První etapa trvala zhruba 50 let a převládající doktrínou byla doktrína „Clear and present danger“, která byla v průběhu let modifikována.

Druhá etapa byla krátká, trvala asi jedno desetiletí od konce 50. let do konce let 60. a v tomto období Nejvyšší soud za předsednictví soudce Warrena zaujal ke svobodě projevu mnohem více ochranný postoj. Doktrína „Clear and present danger“ byla přeformulována, svobodou projevu teď by daleko více chráněn i podvrtný projev.

Třetí etapa je spojena s předsednictvím soudců Burgera a Rehnquista. Toto období lze charakterizovat jako období postupného prohlubování a zkvalitňování judikatury v oblasti svobody projevu. Politicky nejvýznamnější rozhodnutí se vztahují k symbolickému projevu.¹⁸⁹

Nynější rozhodnutí Nejvyššího soudu USA ve věcech Prvního dodatku se řídí dalšími pravidly, které nazývá testy, např. přímé ohrožení (imminent danger), neutralita (neutrality), jasnost (clarity) nebo bojovná slova (fighting words). Nejvyšší soud dále hodnotí, zda daný projev je „vysoké“ nebo „nízké“ hodnoty a podle toho určí úroveň ochrany tohoto projevu, přihlíží rovněž k tomu, zda regulace projevu je zaměřená na obsah projevu a zda k projevu došlo v prostoru, který je „veřejným fórem“.¹⁹⁰